

RESSÒ DE LA PARAULA

Fraternitat possible? (I). *Germanor*

Per què va fracassar sant Francesc en el seu intent d'aconseguir la pau i la fraternitat entre musulmans i els croats? Recordem que el seu objectiu no era simplement aconseguir la pau, sinó anunciar l'Evangelí al sultà i al seu poble.

La pau, almenys la pau externa, es podia aconseguir, com solem fer, mitjançant una bona negociació. Amb voluntat i paciència es podia arribar a un pacte pel qual les parts contendents veiessin satisfets els seus respectius interessos, encara que fos mínimament. De fet pràcticament tots els pactes, no sols en l'àmbit social i polític, sinó també en la convivència més immediata, com la família o el grup, no són sinó equilibri d'interessos. D'això se'n diu «pau», però és molt lluny de ser una autèntica fraternitat.

No sabem el que entenen els qui criden, des de la Revolució Francesa i en molts moviments per la pau, quan reclamen «fraternitat». El teòleg Henri de Lubac va observar fa anys: «Com és possible la fraternitat entre aquells que no reconeixen un pare comú? És possible la fraternitat sense filiació?». Més enllà de creure o no en Déu Pare, la veritat és que, si reclamem fraternitat entre tots els éssers humans, hem de reconèixer que hi ha quelcom en comú que ens vincula.

Celebrem precisament, com tots els anys, el *Dia de Germanor*, la jornada en què expressem la fraternitat dels membres de l'Església, realitzant la nostra aportació a favor de tots. Per a nosaltres no hi ha problema a justificar aquesta col·laboració. Des

del dia del nostre baptisme i mitjançant la fe en Jesucrist, formem la gran família dels fills de Déu. L'oració que ens caracteritza, segons ens va ensenyar el mateix Jesucrist, és el *Parenostre* i la Sagrada Escriptura, especialment el Nou Testament, està farcida d'afirmacions i crides a la comunió fraterna dels qui formem el Poble de Déu. Cada diumenge recitem el Credo i diem que creiem en la comunió dels sants...

La jornada de Germanor enguany porta per lema «Som allò que tu ens ajudes a ser». Això cal explicar-ho. En realitat som molt més que el que fem entre tots. Però, és veritat que la situació de l'Església depèn en gran mesura del que cadascun de nosaltres aportem, tant referent a la vida evangèlica, l'oració, l'ajuda econòmica, com la participació activa i responsable.

En tot cas, la nostra fraternitat no es funda en la simpatia o la sintonia natural que hi hagi entre nosaltres, sinó en el fet de creure tots en un sol Senyor Jesucrist, pel qual som fills del mateix Pare i participem del mateix Esperit d'amor. Aquest principi d'unitat permet derrocar tots els murs i construir tots els ponts, tal com llegim en aquell text magnífic de la Carta als Efesis:

«Crist és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, derroquant el mur que els separava, l'enemistat... Ja no sou estrangers o forasters, sinó conciudadans i membres de la família de Déu.» (Ef 2,14.19)

Per tant, la nostra aportació al sosteniment de l'Església, més que una típica quota que se sol pagar a un club, a un partit, o a una causa, té la categoria de signe d'aquesta realitat profunda: la comunió en l'Esperit que fa possible sentir-nos com a veritables germans. Forma part, així, del testimoni que hem de donar davant una societat dividida i enfrontada.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Bona Notícia

Agraeixo a Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, i a l'Arquebisbat d'Urgell, per haver-me convidat a fer l'homília religiosa d'enguany, i haver-ho fet en la meua condició de dona, religiosa, teòloga i metgessa.

El fet de fer la prèdica per explicar algun fragment bíblic —això és una homília— a Organyà, bressol literari de la prosa catalana, m'honora i m'omple d'agraïment.

Que en els inicis de la nostra llengua s'hi trobin unes homilies en parla del paper indubtable de l'Església en la cultura del nostre Poble.

Llegint un fragment del text del foli 7v de les *Homilies d'Organyà*, en versió adaptada al català modern de Jordi Bruguera, em trobo amb el comentari del capítol 15 de l'Evangelí de sant Mateu (Mt 15,21-28).

Aquest passatge de l'Evangelí narra la guarició de la filla d'una dona cananea. He pensat que he trobat una Bona Notícia —això és el que vol dir Evangelí— que ens pot ajudar molt en el moment actual.

Diu l'Evangelí de Mateu, en el capítol XV, que Jesús es va retirar cap a la regió de Tir i de Sidó, regió pagana i estrangera. Tir simbolitza les tribulacions d'aquest segle, i Sidó és nomenada pels profetes per la seva idolatria.

En aquest context, una dona cananea, provinent d'aquelles contrades, s'atansa a Jesús dient-li que tingui compassió d'ella; que la seva filla pateix molt sota la influència del dimoni.

Jesús exalta la fe d'aquella dona, i la seva filla es posa bona.

Aquesta seria una síntesi breu d'aquest passatge evangèlic. Ara vull atansar-lo a la situació actual, i dei-

xar que ens omplim de Bona Notícia, de la que n'estem tan assedegats.

Cada temps és especial, i cada temps és *Kairos*, «temps oportú».

El virus SARS-CoV-2, originant de la pandèmia Covid-19, ha capgirat el món en poc temps.

Quan els posthumanismes «treien el nas» en moltes societats, i el somni de la immortalitat albirava una nova era, tot d'una, sense gairebé saber com, ens trobem a la recerca de paradigmes existencials, d'amplària universal, que puguin donar resposta als anhels de la humanitat en la postpandèmia.

Margarita Bofarull Buñuel, rscj
Fragment inicial de la seva «Homília religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

ECO DE LA PALABRA

¿Fraternidad posible? (II).
«Germanor»

¿Por qué fracasó san Francisco en su intento de lograr la paz y la fraternidad entre musulmanes y los cruzados? Recordemos que su objetivo no era simplemente lograr la paz, sino anunciar el Evangelio al sultán y a su pueblo.

La paz, al menos la paz externa, se podía conseguir, como solemos hacer, mediante una buena negociación. Con voluntad y paciencia se podía llegar a un pacto por el cual las partes contendientes vieran satisfechos sus respectivos intereses, aunque fuera mínimamente. De hecho prácticamente todos los pactos, no sólo en el ámbito social-político, sino también en la convivencia más inmediata, como la familia o el grupo, no son sino equilibrio de intereses. A eso se le llama «paz», pero está muy lejos de ser una auténtica fraternidad.

No sabemos lo que entienden quienes gritan, desde la Revolución Francesa y en muchos movimientos por la paz, cuando reclaman «fraternidad». El teólogo Henri de Lubac observó hace años: «¿Cómo es posible la fraternidad entre aquellos que no reconocen un padre común? ¿Es posible la fraternidad sin filiación?». Más allá de creer o no en Dios Padre, lo cierto es que, si reclamamos fraternidad entre todos los seres humanos, hemos de reconocer que hay algo en común que nos vincula.

Celebramos precisamente, como todos los años, el «Dia de Germanor», la jornada en que expresamos la hermandad de los miembros de la Iglesia, realizando nuestra aportación en favor de todos. Para nosotros no hay problema en justificar esta colaboración. Desde el día de nuestro bautismo y mediante la fe en Jesucristo, formamos la gran familia de los hijos de Dios. La oración que nos caracteriza, según nos enseñó el mismo Jesucristo, es el *Padre nuestro* y la Sagrada Escritura, especialmente el Nuevo Testamento, está llena de afirmaciones y llamadas a la comunión fraterna de quienes formamos el Pueblo de Dios. Cada domingo recitamos el Credo y decimos que creemos en la comunión de los santos...

La jornada de *Germanor* este año lleva por lema «Somos aquello que tú nos ayudas a ser». Esto hay que explicarlo. En realidad somos mucho más que lo que hacemos entre todos. Pero es verdad que la situación de la Iglesia, depende en gran medida de lo que cada uno de nosotros aportamos, tanto en lo referente a la vida evangélica, la oración, la ayuda económica, como la participación activa y responsable.

En todo caso, nuestra fraternidad no se funda en la simpatía o la sintonía natural que exista entre nosotros, sino en el hecho de creer todos en un solo Señor Jesucristo, por el cual somos hijos del mismo Padre y participamos del mismo Espíritu de amor. Este principio de unidad permite derribar todos los muros y construir todos los puentes, como leemos en aquel texto magnífico de la Carta a los Efesios:

«Cristo es nuestra paz; el que de los dos pueblos hizo uno, derribando el muro que separaba, la enemistad... Ya no sois extraños ni forasteros, sino ciudadanos y familiares de Dios.» (Ef 2, 14.19)

Por tanto, nuestra aportación al sostenimiento de la Iglesia, más que una típica cuota que se suele pagar a un club, a un partido, o a una causa, tiene la categoría de signo de esta realidad profunda: la comunión en el Espíritu que hace posible sentirnos como verdaderos hermanos. Forma parte, así, del testimonio que hemos de dar ante una sociedad dividida y enfrentada.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«El sí es un acte de confiança»

El lema d'enguany de la **Cadena de pregària per les vocacions** al mes de novembre és «El coratge d'un sí». La Cristina Belguier i el David Ferreiro han tingut el coratge de dir-li Sí al Senyor, personalment i com a família, amb els seus fills Damià i Cèlia, bolivians de naixement. Els hem demanat que facin balanç del seu «sí» a Déu, ara que viuen a l'Alt Penedès.

Som David, Cristina, Cèlia i Damià, una petita família missionera. Vam arribar aproximadament fa dos mesos de Bolívia i ara vivim en un petit poble de l'Alt Penedès, Sant Llorenç d'Hortons, on ens han acollit a la casa parroquial i ens sentim molt acaronats.

Davant d'aquesta expressió, «el coratge d'un sí» ens ve a la ment la imatge d'un paracaigudista que es llança des d'un avió: quina confiança més gran ha de tenir amb el seu paracaigudes! Tan sols és un moment, llançar-se; la resta és meravellós. Així és l'aposta per l'Amor. El sí, és un acte de confiança. És dir: vull que l'amor sigui el motor.

Ens vàrem casar ara fa dotze anys, vam sortir de missioners ad gentes el 2010 i vam formar una bonica família a Bolívia. Allà ens hem sentit part del poble que ens va acollir i podem dir que aquests deu anys ens han apropat més a Déu.

Han estat molts petits sí, abans i després; també hem dit: no, més tard, m'ho pensaré... la vida és plena d'ambigüitats, que acaben semblant coherències.

Ara vivim a Sant Llorenç d'Hortons. Una sorpresa més, de molts petits sí, un nou espai per apropar-nos a Jesús. Hem arribat com caiguts del cel, estem molt oberts i atents a un futur que, com sempre fins ara, ens portarà moltes persones extraordinàries que escriuran als nostres cors i ens aproparan a Déu.

Estem d'aniversari

El passat 23 octubre van coincidir dos aniversaris especials a la Cúria diocesana. Per una part, el bisbe Agustí va celebrar els seus 73 anys de vida, donant-ne gràcies a Déu en l'eucaristia de les 8 h a la capella de la Casa de l'Església, amb la participació de treballadors i voluntaris. S'esqueia també aquell dia la reunió núm. 500

del Consell Episcopal, l'equip del vicari general, vicaris territorials i secretari general que col·laboren en primera instància amb el Bisbe en el govern de la diòcesi. Aquí teniu una retrospectiva fotogràfica, amb les imatges del primer consell episcopal i l'actual, que recull les variacions que han tingut lloc en aquests 16 anys i 500 reunions.

Primer consell episcopal.
21 d'octubre de 2004

Consell episcopal núm. 500.
23 d'octubre de 2020

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

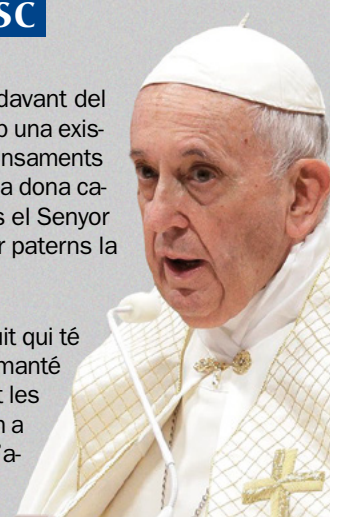

@Pontifex: «L'esperança necessita paciència: la paciència de saber que nosaltres sembrem, però és Déu qui fa que la llavor creixi» (15 d'agost).

@Pontifex: «Amb Déu no es perd res! En Maria s'assoleix la meta i tenim davant dels nostres ulls la raó per la que caminem: no per conquerir les coses d'aquí a baix, que s'esvaeixen, sinó la pàtria allà a dalt, que és per sempre» (15 d'agost).

@Pontifex: «Si ens presentem davant del Senyor en la nostra pobresa, amb una existència marcada per llàgrimes i cansaments però amb la confiança tenaç de la dona cananea (cfr. Mt 15,21-28), llavors el Senyor no podrà no acollir amb ulls i cor paterns la nostra pregària» (17 d'agost).

@Pontifex: «A la vida no dona fruit qui té moltes riqueses, sinó qui crea i manté vives moltes amistats mitjançant les diferents "riqueses", enteses com a dons que Déu li ha donat» (22 d'agost).

CAMPANYA DE GERMANOR

«Amb tu, som una gran família»

Avui, en la Jornada de Germanor, ens reconeixem com a membres d'una gran família, la dels fills de Déu. Som una gran família en la qual participem i col·laborem. És una resposta personal, de cadascú. Tots formem l'Església i, per això, la nostra contribució, sigui com sigui, cadascú segons les seves possibilitats i les seves circumstàncies, fa possible la gran tasca que desenvolupa en multitud d'àmbits.

D'aquí la primera part del missatge d'enguany: «Som el que tu ens ajudes a ser». És veritat que l'Església neix de les mans de Déu, però cal el nostre testimoni i el nostre exemple personal. També la implicació en les nostres parròquies i comunitats. Si estem apassionats per Déu, ho vivim i ho transmetem. Però tot això ho fem junts, perquè som la família dels fills de Déu: «Som una gran família amb tu.»

Reunió amb els consells parroquials d'economia

La cita de cada any amb els rectors i encarregats de l'economia de les parròquies es va celebrar dimecres 28 d'octubre, però... en format telemàtic.

Les restriccions sanitàries per causa de la pandèmia ens hi va obligar. Amb alguns aspectes tècnics millorables, l'experiència va resultar prou reeixida per ser la primera com a trobada telemàtica d'àmbit diocesà amb una quantitat rellevant de participants.

Van intervenir el bisbe Agustí Cortés, l'ecònom Mn. Rafael Galofré, el viceecònom Àngel Jornet i Dolores Torrijos, de l'administració econòmica. Va ser l'ocasió de rendir comptes de l'exercici 2019 i, sobretot, de transmetre el significat pastoral del

treball per al sosteniment de l'Església, que inclou l'aportació econòmica dels seus membres, però abasta altres tres eixos, que són el temps i els talents que els fidels posen a disposició, així com la pregària de tots els cristians.

L'ecònom ens diu...

Recordo la conversa amb una persona a finals de la primavera d'enguany: després del temps en què els temples van romandre tancats per la pandèmia, li va suposar un gran goig i alegria poder retornar als actes litúrgics de manera presencial. Aleshores, li vaig fer una pregunta: «Escolta, allò que acostumaves a donar i que en aquest temps de no assistència no has pogut fer, has pensat de complementar-ho?». I em va contestar: «Ara que ho dius, no hi havia caigut. Sí que ho faré.»

La Campanya de Germanor és molt important per a totes les diòcesis, doncs, una part important del seu pressupost depèn del resultat de l'esmentada col·lecta. Les altres parts del sosteniment de l'Església, les coneixem, i les podem practicar al llarg de tot l'any: el nostre temps, els nostres talents, la nostra pregària.

El sosteniment i l'autofinançament de l'Església no hauria de ser una utopia, ans el contrari, un exercici de responsabilitat, i una conseqüència del que som: una gran família. Certament, ningú ha de donar més del que pot, ningú hi està obligat, però sí que, tots els fidels, podem reflexionar personalment sobre la nostra generositat. L'acció pastoral de l'Església, molts projectes i obres assistencials depenen de la nostra aportació, perquè som el que tu ens ajudes a ser.

Gràcies.

Mn. Rafael Galofré, DP
Ecònom diocesà

Nova fitxa sobre les Cartes Apostòliques

L'equip del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral ofereix la tercera fitxa d'estudi i aprofundiment, aquesta vegada sobre la Carta de Judes.

Aquestes fitxes d'aprofundiment en els textos sagrats estan pensades per treballar-les a nivell personal, en família, en grup (si es pot presencial, o sinó mitjançant qualsevol platafor-

ma digital). Totes les fitxes les podeu trobar i descarregar a **l'espai de recursos del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral**, al web del bisbat.

Comentaris, suggeriments o qualsevol consulta podeu adreçar-los a **animaciobiblica@bisbatsantfeliu.cat**

AGENDA

50 anys de Trobades a Montserrat. El proper 28 de novembre tindrà lloc la Trobada d'animadors de cant, que enguany arriba a la 50a edició. L'organització continua endavant amb els preparatius, molt pendents de les actualitzacions i noves normatives sanitàries que van sortint i amb il·lusió i esperança de poder realitzar aquesta Trobada. Per a més informació: **trobadesaniamadorsdecant.cat** i **trobades@trobadesaniamadorsdecant.cat**

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / SI 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà.

10. □ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461), i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teotopista, vg.

11. □ Dimecres [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dijous [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [2Jo 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, verge.

14. ■ Dissabte [3Jo 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prevere jesuïta; santa Veneranda, verge.

15. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20)]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

Diuenge XXXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Vivim uns temps de molta pressa, d'anar sempre corrent de tal manera que ens situem tant en el present que gairebé no pensem en el futur ni ens hi preparem. És el que ens explica l'Evangeli d'aquest diumenge. Esperant l'espòs, que ha de venir a buscar l'esposa, s'hi troben deu amigues de l'esposa. Però unes són prudentes, assenyades i es van emportar una *ampolla d'oli*, pensant que tal vegada l'espòs trigaria en arribar. I així va ser. Com havien estat previsores, prudentes, assenyades, quan va arribar l'espòs van poder entrar amb ell a la festa. Les desassenyades no tenien oli i no van poder acompanyar l'espòs. Quan finalment van aconseguir l'oli, ja era massa tard: Prou van cridar: *Senyor, Senyor, obriu-nos*, però la resposta va ser: *Us ho dic amb tota veritat que no us coneix.* No van arribar a temps perquè no van ser previsores, perquè no van vetllar prou. Vivien tan intensament el moment present que es van oblidar del que podia venir. D'aquí les paraules del Senyor: *Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.* L'hora definitiva serà, sens dubte, el moment final de la nostra vida. Però no hem d'esperar fins a aquell moment. El Senyor ve cada dia a la nostra vida, surt al nostreencontre en tantes persones, en tants moments, en tantes situacions... I només acollint-lo cada dia estarem preparats per quan arribi al final de la nostra vida. És insensat pensar que llavors ens trobarà preparats, a punt, si no vetllem ara en el dia a dia.

Aquesta és la *saviesa* de què parla la primera lectura. Per això diu: *Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur.* Una saviesa que cal buscar, que cal estimar.

Sant Pau parla del moment final de la nostra vida: *Els qui han mort en Crist, ressuscitaran...* i llavors tots *estarem amb ell per sempre.* Serà el moment de la trobada definitiva amb Senyor, d'entrar a casa seva. Però perquè ens aculli, en aquell moment, cal saber descobrir-lo i acollir-lo ara sobretot en tants germans que truquen a la nostra porta. Per això el Senyor ens convida a *vetllar*, a estar alerta.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudentes els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us coneix." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

► Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Se parecerá el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»